

Prožívání a to, „co“ je prožíváno

Do toho, jak různé živé bytosti „prožívají“ své okolí (okolní svět), nemůže proniknout (protože to má „niternou“ povahu), ale můžeme s větším nebo menším zdarem porozumět tomu, „co“ prožívají resp. k „čemu“ se ve svém prožívání vztahují, a to podle toho, jak se navenek chovají. Pochopitelně je na místě značná opatrnost, protože musíme mít stále na paměti, že také my sami jsme „živými bytostmi“ a jsme tedy odkázáni na to, jak zase my „prožíváme“ své vlastní okolí (a v tomto případě svůj vztah, své „setkání“ s jinými živými bytostmi, tudíž také ve srovnání s námi mnohem nižšími). Konkrétně to znamená, že jsme vždycky silně ovlivněni svými způsoby „zpředměťňování“, a to natolik, že máme sklon to, „co“ jiné (např. nižší) bytosti takto svým způsobem prožívají, interpretovat podle toho, jak my – pod vlivem starých Řeků a dalšího vývoje – chápeme jako to jejich „okolí“ (které ovšem my už vidíme zpředmětněně).

(Písek, 090521-2.)